KROCKET

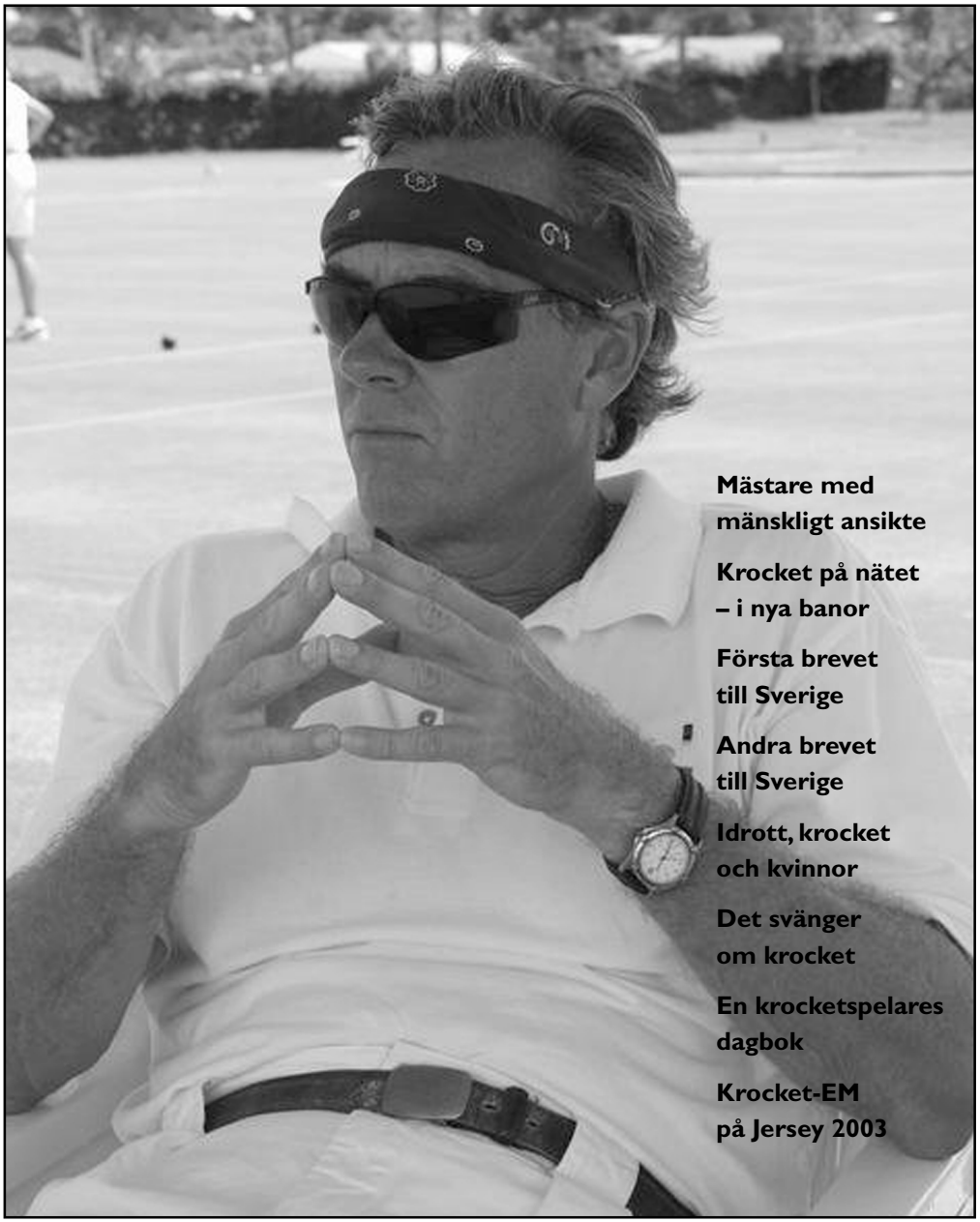

Mästare med mänskligt ansikte

Krocket på nätet – i nya banor

Första brevet till Sverige

Andra brevet till Sverige

Idrott, krocket och kvinnor

Det svänger om krocket

En krocketspelares dagbok

Krocket-EM på Jersey 2003

NUMMER 1/2 • 2003

Innehåll

4 Mästare med mänskligt ansikte
AV PETER GRÖNBORG

13 Krocket på nätet – i nya banor
AV PETER BÖÖS

16 Första brevet till Sverige
AV PETER JUST

18 Andra brevet till Sverige
AV PETER JUST

20 Idrott, krocket och kvinnor
AV VALTER LJUNG

23 Det svänger om krocket
AV MATS PALMQUIST

25 En krocketspelares dagbok
AV LARS-INGE NILSSON

32 Krocket-EM på Jersey 2003
AV THOMAS C ERICSSON

OMSLAGSBILDEN: ”Man måste tänka så det knakar. Det handlar om strategi för hela slanten,” skriver Peter Just. Han är den svenske spelare som nått längst i internationella tävlingar.
FOTO JOHNNY MITCHELL

Redaktionellt

AV PETER GRÖNBORG
REDAKTÖR

SÄKERT KOMMER ÅR 2003 att gå till historien som ett betydelsefullt år i svensk krockethistoria. De svenska mästerskapen i Frödinge blev något utöver det vanliga och för första gången har en svensk spelare deltagit i de europeiska mästerskapen i krocket.

Båda händelserna speglar vi i detta fullmatade dubbelnummer av tidskriften.

Men vi gläds också åt att Peter Just börjat bidra med korta texter om sin framgångsrika krockettillvaro i USA. Förhoppningsvis kommer han att fortsätta med det.

Peter Böös medverkar med en text som orienterar om krocketens ställning på internet, medan Valter Ljung funderar över varför så pass få kvinnor håller på med krocket.

AV INTRESSE ÄR Mats Palmquists recension av tre krocketlåtar som för tillfället är nedladdningsbara på nätet. Eftersom han inte spelar krocket själv är han särskilt lämpad att bedöma deras konstnärliga halt.

Och det är väl ungefär på det här viset tidskriftens identitet ser ut: vi bevakar de stora händelserna, ger utrymme för de stora personligheterna och försöker bredda bilden av vad krocket är och bör vara.

I fortsättningen hoppas vi dock få möjlighet att lägga större tonvikt vid det historiska perspektivet.

Mästare med mänskligt ansikte

AV PETER GRÖNBORG

KROCKET-SM 2003 genomfördes under storartade former i Frödinge. Hela fyra grenar stod på programmet, vilket aldrig hänt tidigare.

Över 100 anmälda starter kunde räknas in. Dessutom skulle det förvåna om lika många klubbar deltagit i ett SM förut.

Att Bulls CC, Argus CC och Frödinge CC hade spelare med var förstås ingen överraskning. De hör alla hemma i Vimmerby kommun, där tävlingsarenan, det vill säga Lundavallens gräsmattor ligger.

Därutöver fanns representanter för Segerstad Croquet Societet, Cuculidae Croquet Club och Särö Lawn Croquet Club, samtliga experter på grenen engelsk krocket.

Borås Krocketsällskap deltog med spelare i svensk krocket, i både singel och dubbel.

Mest allround – tillsammans med Argus CC och Frödinge CC – var Tant Emmas Croquet Club och Högantorp Croquet, med tävlande spelare i samtliga grenar.

Det gäller för övrigt också Tallhagens Krocketklubb, men det speciella med deras medlemmar är att de bara utövar svensk och engelsk krocket en gång varje år – under SM!

Övrig tid, det vill säga året runt och under alla väderleksförhållanden, ägnar de sig åt fältkrocket. Kan det möjligen vara ett framgångsrecept?

Tallhagens KK framstår hur som helst som de senare årens dominant i SM-sammanhang. I år tog man tre av fyra titlar.

Av de tolv klubbar som är medlemmar i Svenska Croquetförbundet saknade endast Stensö Krocketklubb och Båstad Croquet Club representanter.

Vad som satte färg på mästerskapen var i hög grad de kvaliteter som debutanterna i den nybildade klubben i Frödinge visade upp.

Förvisso hade de – enligt coachen Micce Rylander – ”tränat tio gånger mer än spelare från annat håll”, men deras prestationer vad gäller klotkänsla och fighterinstinkt talade sitt tydliga språk.

FOTO PETER GRÖNBORG

Micce Rylander, tävlingsledare för Krocket-SM i Frödinge. Han lyckades med konststycket att genomföra en tävling som innehöll fyra grenar och sträckte sig över fyra dagar. Någon sådan stor satsning har aldrig gjorts tidigare.

FOTO PETER GRÖNBORG

Leif Palmqvist och Jan-Åke Lundberg, båda från Kalmar, dominerade de båda lagtävlingarna i svensk och engelsk krocket. Det gjorde deras klubb Tallhagens KK till SM:s mest framgångsrika.

Längst nådde Simon Wahlberg som grep två silverpengar, dels i engelsk singel och dels i svensk dubbel. I den senare grenen spelade han i par med Krister Ekholm, med vilken han för övrigt kom fyra i engelsk dubbel.

Till detta kan Frödinge CC lägga Kåre Karlssons fjärdeplats i engelsk singel.

Flest deltagare hade grenen svensk singel lockat. Den hade sitt intresse på så sätt att Mikael Agebjörn och Jan-Åke Lundberg, de senaste årens mest meriterade spelare var med.

Innan tävlingsstart hade de fyra SM-titlar var och nu stundade ett verkligt mästarmöte. Eller skulle någon ny stjärna träda fram?

Lundberg gick obesegrad genom kvalspelet och fick därmed 18 poäng. Agebjörn hade problem i en av omgångarna och stannade på 15.

Båda nådde i alla fall som väntat semifinal, och redan där råkade de på varandra. Det gick ett sus på kansliet i klubbstugan när lottningen visade detta resultat.

Förväntningarna ökade ytterligare när det stod klart att de skulle möta Ulf

och Magnus Isaksson, två begåvade bröder från Rumskulla – båda med ett djärvt och sinnrikt spel på repertoaren.

Partiet utvecklades ganska omgående till en dramatisk uppgörelse med mycket starkt publiktycke, ja varför inte kalla det en minnesvärd rysare.

Länge kommer man exempelvis att tala om Ulf Isakssons pinning av Jan-Åke Lundberg. Först gjorde han ett försök efter att ha passerat kronan på hemväg.

Att tuffe Uffe lade sig ner på mage på den dyblöta banan för att ställa in siktet väckte starka reaktioner hos många i publiken.

Pinningsförsöket misslyckades dock, men han fick en ny möjlighet efter att ha passerat båge 13. Då gjorde han inget misstag, om man inte räknar det att han la sig strax framför båge 15 som ett sådant.

För när det blev Lundbergs speltur lyckades denne raskt göra stor rond, och innan han gick ut som fribytare passade han på att pinna Ulf Isaksson – en snabb och effektiv revansch!

Men i sista spelomgången var ånyo en scenväxling på gång, det började sannerligen osa hett för Lundbergs del. Ulf Isaksson låg en meter från kronan, i mycket god vinkel för genomgång och han hade Lundbergs klot alldeles framför sig.

Han missade dock precis, lade sig i kronan. Hade han lyckats ta sig igenom hade Lundberg med stor säkerhet gått miste om sin finalplats.

Också Mikael Agebjörns väg dit var osäker in i det sista. Till att börja med hade han bränt alla sina krockrättigheter framför kronan, på tillbakavägen.

Först efter att Lundberg gått ut som fribytare på nytt avtog bevakningen av honom. Utan

FOTO PETER GRÖNBORG

Under fyra dagar bedrevs en intensiv jakt på klot på Lundavallens välskötta banor. På bilden gör Ulf Söderberg, Tant Emmas CC, ett optimistiskt försök att nå fram.

FOTO PETER GRÖNBORG

Mikael Agebjörn, som vann sin femte SM-titel i grenen svensk singel. Han har just passerat båge 5 och croqueringsmöjligheterna ser mycket goda ut.

Ingmar Tönnby, Högantorp CC. Utmärkande för hans spel är ofta en närmast vetenskaplig precision, och han har god hand med de fysiska lagarna.

några märkvärdigheter kunde Agebjörn relativt obemärkt göra stor rond och sedan slå sitt fribytarslag.

Plötsligt var det dock läge även för Magnus Isaksson att passera kronan, och sina två extraslag utnyttjade han för att skaffa pinningsläge på Agebjörn - endast en och en halv meter från fotkäppen!

Som den kvalificerade bågskytt han till vardags är utgick alla från att han skulle greja det. En finalplats verkade given för honom. Av någon anledning missade Magnus, hans klot passerade ett par centimeter till vänster om pinnen!?

Kan det vara på det viset att respekten för Mikael Agebjörn är så stor att spöken öppnar kontor på de banor han beträder?

Hursomhelst: det mesta talar för att Magnus Isaksson skulle ha fixat pinningen i mer än nio fall av tio om han fått ett nytt försök.

Sammanfattningsvis kan man säga att både Mikael Agebjörn och Jan-Åke Lundberg nådde SM-finalen med ett nödrop.

DEN ANDRA SEMIFINALEN var än mer öppen. Janne Högrell, Borås KS och Krister Ekholm, Frödinge CC, debuterade på så här hög nationell nivå, medan Ingmar Tönnby, Högantorp CC och Thomas C Ericsson, Argus CC har flera finaler bakom sig.

Ingen kan förresten som Ingmar Tönnby fälla negativa kommentarer om sitt eget spel i kvalomgångarna, men ändå ta sig till semifinal – och där hävda sig väl!

I år vann han en sådan efter taktiskt och kyligt spel. När det kommer till final har han dock så här långt inte nått ända fram. Hans bästa placering hittills är andraplaceringen från SM i Kalmar 2002.

Årets final nådde han i sällskap med Janne Högrell, som lyckades väga ihop inspirerat spel med stabilitet.

Nåväl, en final är alltid en final. Och när den väl börjat brukar i princip vadsomhelst kunna hända, i alla fall om sportjournalisterna får säga det.

Det gjorde det nu inte, åtminstone inte lika mycket som i den semifinal som bröderna Isaksson satte färg på.

I FINALEN FICK Mikael Agebjörn börja, gick ut som rött. Med en lätt avvaktande hållning dröjde han kvar som bengel. Han såg ut som en disciplinerad varg, med ett visst mått av björnkänslor där han lullade omkring.

Ingmar Tönnby hade snarare något rävlikt över sig när han placerade sig som gul strax intill sidlinjen, mellan båge 11 och båge 13.

Janne Högrell skuttade iväg som en tung hjort, lade sig på halvdistans, kanske tre meter från kronan. Men hans chansartade försök att passera den misslyckades, vilket genast gjorde Jan-Åke Lundberg till partiets jägare.

Han croquerade Högrells klot och tog med sig Tönnbys. Rätt snart hade han nått huvudkäppen och efter att ha passerat båge 14 dukade han upp med blått och gult klot, någon halvmeter ovanför kronan.

Jaktlyckan hade varit god, träffbilden såg mycket bra ut och det verkade som om finalen redan var avgjord. Jan-Åke Lundberg var på väg ut innan Mikael Agebjörn ens passerat båge 3!

Då hände det som inte många trodde var möjligt. Från kort avstånd missade Lundberg att gå igenom båge 15, satte sig mitt i den – ungefär lika förargligt som om en jägare skulle tappa bössan när en hel älgstam passerade förbi…

Nej, Jan-Åke Lundberg stod inte att känna igen. Var det möjligen respekten för Mikael Agebjörn som inverkade på hans spel?

Efter hans miss vid båge 15 tog i alla fall spelet en ny vändning. Rätt snart hade Agebjörn etablerat sig som fribytare, han låg och lurpassade vid linjen några meter från båge 5.

Och när Jan-Åke Lundberg efter stora besvär äntligen lyckats krångla sig igenom båge 15 för sitt fribytarslag hade läget blivit desperat.

I ett försök att nå båge 7 hade nämligen Högrell via en croquering slagit fram Tönnbys gula klot nästan ända bort till Agebjörns, så nära att alla bedömare tänkte att han inte skulle kunna missa.

Lundberg insåg situationens allvar, satte allt på ett kort och chansade på att roquera gult klot från 18 meters håll. Han nådde förvisso i dess närhet, men det fuktiga gräset bromsade hans gröna klot så pass att det placerade sig alldeles bredvid det gula.

Det förbättrade Mikael Agebjörns redan goda läge. Efter att ha croquerat gult slog han fram grönt för att göra en rush på blått som låg i närheten av både 6.

Det gick alldeles utmärkt, han fick med sig klotet drygt 15 meter. Därefter kunde han utan märkbar nervkänning croquera det och gå på pinnen som svensk mästare – för femte gången!

ÄVEN OM Jan-Åke Lundberg måste upphöjas till sm-tävlingarnas gigant, med tre av fyra möjliga titlar, har ändå Mikael Agebjörn skaffat sig ett statistiskt övertag i grenen svensk krocket. Och eftersom det var den som lockade flest deltagare låg det förstås ett särskilt värde i att vinna just den.

Men med tanke på det darriga spel både Agebjörn och Lundberg åstadkom i semifinalen i svensk singel, måste båda betraktas som mästare med mänskligt ansikte.

Omdömet kan i högsta grad gälla det nervösa sätt varmed Lundberg fullföljde finalen i svensk krocket. Även om Agebjörn tidigt punkterade matchen, syntes det på de tre kvarvarande på banan att de betraktade också en silverplats som en åtråvärd placering.

Efter att Högrell pinnat Lundberg försattes denne i nöd på grund av att partiet var tidsbegränsat. Det gjorde att han hamnade på efterkälken och inte lyckades komma ifatt, vilket gav honom fjärdeplatsen.

Klockan var för övrigt något som också Högrell tvingades ta hänsyn till i sitt fribytarspel. Han hade croquerat Lundberg, och då lade sig den exemplariskt smarte fribytaren Tönnby – som var utan träff – medvetet upp sig i hans närhet. Frestande kan tyckas, men till saken hör att de

befann sig ända nere i ett hörn, till vänster om huvudkäppen, från fotkäppen räknat.

Högrell skulle helt visst lätt ha träffat Tönnbys klot. Men utgången kunde inte betraktas som given eftersom pinnen befann sig uppemot 20 meter bort. Alltså satsade han istället på defensivt spel, vilket gjorde att han kunde bärga hem sin silverpeng.

Värt att notera är att detta var Janne Högrells första SM, vilket gör placeringen imponerande, inte minst för att han nästan aldrig deltar ens i lokala tävlingar i Borås.

Ingmar Tönnby slutade således som trea, den placering han är mest van vid i Svenska Mästerskap.

EN PERSON SOM FÖRTJÄNAR en lång räcka medaljer är Micce Rylander, tävlingsledaren för SM och initiativtagaren till att krocket etablerats sig som sport i Frödinge. Han har arbetat hårt för sin idé att genomföra en fyradagarsturnering, en satsning som blev mycket lyckad.

Vad som medverkade till att det blev så var den välbesökta krocketpuben. Visst fanns där pilsner av olika valörer, men det gavs också möjlighet att inhandla godis, kaffe och pajer med mera.

I Frödinge Brantestads välutrustade sportstuga kunde landets krocketspelare umgås under behagliga och inspirerande former. Stundtals förmärktes till och med en ljuv och i det närmaste human air i det sociala livet.

Denna småtrevliga anda tog många av spelarna med överraskning, vilket förklaras av att deras sport vanligtvis rymmer element av en sällsynt rå grymhet.

Krocket på nätet – i nya banor

AV PETER BÖÖS

DET ÄR INTE MYCKET man kan finna om den ädla sporten i en bokhandel eller på ett bibliotek. Det är en marginaliserad sport, en oupptäckt glädjekälla och en av många sedd böjelse för någonting man köper på en mack.

Men har du en egen mac eller pc, försedd med en sladd ut till den virtuella världen, så finns det oanade möjligheter till insikt och kunskap om krocket.

Fördelen med internet är ju att även den minsta hobby, udda sport eller annat specialintresse som har några få likar i ett land, kan ha många i världen och just därför ger internet fantastiska möjligheter.

I Sverige har vi några sajter som du kan besöka. Först och främst vår egen förbundssida *www.croquet.nu* där du även finner länkar till våra svenska klubbar. I detta sammanhang vill jag av någon anledning särskilt framhålla Borås Krocketsällskaps sajt, som du finner på *www.croquet.nu/boras*

Vill du ha en extravagant klubba eller andra tillbehör så finns det också goda möjligheter på nätet. Jämför gärna med att gå in i en välsorterad sportaffär och fråga efter en proffsklubba för krocket!

Bättre då att göra ett besök hos *www.woodmallets.com* – ett företag på Nya Zeeland som har en mycket snygg sajt och framför allt, tillverkar utrustning av yppersta kvalitet.

Produktionen är hantverksmässig och de gör även utrustning för cricket och polo. De säljer hela set, olika klubbor och även tillbehör som klot, hörnflaggor och klubbfodral.

Du kan beställa online, följa ditt paket hela vägen, läsa kommentarer från andra som har handlat på sajten och även se vem som säljer deras produkter i andra länder.

VILL DU VETA MYCKET om historik, tekniska detaljer på klubbor, krocketregler, hur man anlägger och sköter en krocketbana, hälsa och säkerhet för barn(!) så skall du besöka sajten *www.oxfordcroquet.com*. Där finns även länkar till olika sajter, såväl lokalt (Storbritannien) som internationellt (dock inte Sverige, vilket kan bero på språket).

På sajten görs även reklam för ”Silicone Hoop Running Spray – one squirt away from success”, som är en undergörande silikonspray. Det får klotet att slinka igenom bågen hur lätt som helst. Dessa fantastiska engelsmän!

En annan god sajt i England är *www.croquet.org.uk* som även har en mycket välsorterad shop med en mängd klubbor och tillbehör.

Sajten drivs av The Croquet Association, som är en paraplyorganisation för krocket i England, Wales, Nordirland, Kanalöarna och Isle of Man. De har 120 klubbar i sin organisation.

Sajten har även länkar till klubbar, mejllistor, intressant historik och mycket annat av intresse som exempelvis hur man skall skydda sig mot solen. Ett av de mer begåvade solskyddstipsen är att man skall ta en lång lunch då solen gassar som mest.

VISSTE DU ATT DET FINNS en nättidning för krocket? Självfallet finns det en sådan och det är bara att klicka fram till *www.CroquetWorld.com* så kommer du direkt till ”Croquet World Online Magazine”.

Där finner du massor av intressant läsning om krocket. Du kan söka eller leta i tidningens arkiv ända tillbaka till 1996. Där finns även ett krocketspel för macintosh och ett kostnadsfritt, nedladdningsbart krocketstrategiprogram för pc.

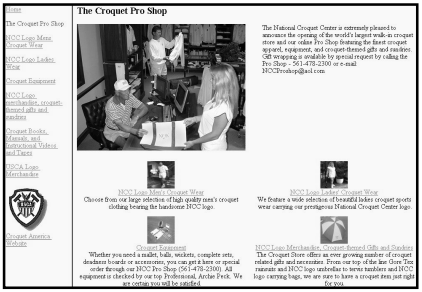

HUR ÄR DET DÅ i det stora landet i väster? I Amerika finns det som vi alla vet, oanade resurser. Besök sajten *www.croquetamerica.com* och se själv. Där finner du även krocketlitteratur, både digitalt på cd och analogt på papper, instruktionsvideor och mycket mera.

Om du är på spenderarhumör kan du besöka *www.croquetnational.com* som ligger i West Palm Beach, Florida och där finns det en hel del i det övre segmentet. Där kan du tillbringa hur lång tid som helst, bjuda på middag för mer än 300 personer och inte minst viktigt, spela krocket på bästa banan!

Att de är störst i världen behöver jag kanske inte nämna. På deras startsida finns en knapp där du kan klicka och ta en liten fotografisk rundtur.

Besök även *www.croquetproshop.com* som ligger på samma ställe, så får du se en krocketshop som heller inte skäms för sig.

Får det vara en Solomonklubba för 280 dollar? Eller kanske fyra hörnflaggor av äkta nylon för försumbara 65 dollar! Butiken heter inte ”The Pro Shop” för inte!

Avslutningsvis kan jag även rekommendera ett besök på *www.croquet.com* som står för sajten ”The World of Croquet”. Där finns det också mycket att se även om sajten inte har precis den smakfulla design som jag tycker är intimt förknippad med begreppet krocket.

Första brevet till Sverige

AV PETER JUST

”DUCKA, NU LADDAR DOM OM!” Tur för mig att jag lydde den uppmaningen. Bam, bam, där kom nästa skott från den vilde egyptiern!

Med cirka 90 km/tim susade den blå projektilen förbi mitt vänstra ben. Hjälp, tänkte jag, hur har jag hamnat här!? Hur kommer det sig att jag spelar i VM i golfcroquet mot dessa skarpskjutande egyptier?

För att hitta ett svar får vi backa lite och gå tillbaka till vintern 1998–99. Allt började med en oskyldig semesterresa till soliga Florida. Jag skulle spela golf och ha det riktigt skönt.

Knak, ryggskott på första tee! 50 värktabletter och fem chiropraktorbesök senare kunde jag stappla ut i trädgården hos mina vänner.

Nu började telefonterrorn. Min moster i Connecticut (ja det finns faktiskt en ”min moster i Amerika” även i verkligheten), ringde mest varje dag och manade: ”Sluta med golfen och börja spela croquet, vet ja!”

Vad gör man? Efter två veckors tjat föll jag till föga och anmälde mig till USCA:s croquetskola i Palm Beach, mars 1999. Wow, det måste vara det bästa jag någonsin gjort!

Efter en fantastisk skolvecka blev jag sedan indragen i amerikanska mästerskapen i dubbelspel, tillsammans med min galna moster. Under över alla under – vi gick och vann nybörjarklassen! Klang och jubel!

Och nu var jag biten av ”the croquet bug” på allvar! I en rasande fart vanns turnering efter turnering. Kronan på verket blev hösten 1999, då jag erövrade mästartiteln i second flight under The Nationals på Long Island.

ALLT GICK SÅ FORT, tävling avverkades efter tävling med goda resultat. Handicapen sänktes till de låga numren och plötsligt blev jag år 2000 utnämnd till ”Rookie of the year”. Året därpå började sedan allt mer på allvar i och med att jag fick spela i klassen Championship.

Handicapen gick ner till scratch, jag tog examen som referee och gick igenom skolan för instruktörer. Så var man då, bara som så där, croquetproffs!

Hugaligen! Tänk att få en chans att tjäna pengar på en sport på gamla dar.

FOTO JOHNNY MITCHELL

Peter Just tillsammans med storspelaren Ted Knopf, vid prisutdelningen i samband med tävlingen Midvest Regional. Det var inte Peter Just första framgång på krocketscenen i USA, långt därifrån.

Få in lite kosing, när man sysslar med sin favoritgrej! Lyckans ost skulle jag vilja säga.

SÅ ÄR VI DÅ TILLBAKA hos de vilda, hårdskjutande egyptierna. 2002 blev jag nämligen uttagen till det amerikanska laget i golfcroquet. Jag fick delta i Världsmästerskapen i West Palm Beach. Vilken ära för en avdankad svensk!

Och vilken upplevelse, att få spela mot de regerande världsmästarna från Egypten. Det går inte att förstå hur bra de är förrän man sett dem spela live. De slår bollen med en hastighet av cirka 90 km/tim och med en otrolig precision! Nio gånger av tio träffar de ett annat klot på en distans av ungefär 20–30 meter!

Golfcroquet i all ära, här i Amerika spelar vi mest 6-wicket croquet under de amerikanska reglerna. Det är ett underbart spel, en blandning av trädgårdskrocket, biljard, puttning i golf och schack.

Man måste tänka så det knakar. Det handlar om strategi för hela slanten. I Sverige är det väl egentligen bara genom Båstads krocketklubb man kan få uppleva det, mest för att man där byggt en ”full size”-bana och känner till de amerikanska reglerna.

För min del är målet i dagsläget att bli med i det amerikanska laget till Olympiaden inom Croquet, det vill säga The MacRobertsson shield.

Detta under AC-rules, det engelska regelsystemet som till viss del är annorlunda än det amerikanska. Men det finns också stora likheter.

Annars skulle jag inte ha något emot att representera Sverige, åtminstone i Europeiska mästerskapen.

Håll tummarna! Och ös på med krocketen så mycket det går!

Andra brevet till Sverige

AV PETER JUST

LÅNG DAGS FÄRD MOT NATT, eller visst kan storleken ha betydelse!

Vad som egentligen var orsaken vet jag inte, men efter en laseroperation för att få bort närsynthet och en längre periods speluppehåll, verkade inte krocketen fungera på topp längre.

Kanske var en nio veckors period med ihållande tandvärk ytterligare en orsak. Det är svårt att göra sitt bästa med ett intag av cirka tio smärtstillande tabletter per dygn.

Eller kanske är det bara så att de flesta av de bättre spelarna i alla sporter går igenom perioder av tillfälliga motgångar.

Hur som helst, efter mycket experimenterande bytte jag samma dag både mitt grepp och min ”mallet”.

Med en sprillans ny Hobbs mallet i handen och en alldeles egen version av ”the Irish grip”, började saker helt plötsligt falla på plats.

Huvudtränaren på The National Croquet Center, gamle amerikanske dubble mästaren Archie Peck, hade länge tjatat på mig att det var dags att byta till en mallet med längre huvud, åtminstone från min nine inch till en ten inch.

”Alla toppspelare i världen spelar med 10–12 inch huvud”, var hans ständiga mantra!

Eller kanske satt allt i mitt eget huvud, vad vet jag?

DET HAR NU GÅTT cirka två månader sedan jag vidtog dessa förändringar och dramatiska förbättringar har inträffat både i mitt spel och rent resultatmässigt.

The Florida Regionals vann jag nio matcher av tio, med en snittscore av 26–6.

Den senaste veckan spelades sedan det första mästerskapet på vår stolthet The National Croquet Center, en av världens förnämsta krocketanläggningar med tolv full size-banor och ett förnämt klubbhus.

I gruppspelet var mitt ”trackrecord” 6–1, med snittscore på 26–5 och i finalen vände jag ett underläge på 6–19 till vinst 26–19.

FOTO ARKIV

Peter Just lever ett hektiskt men inspirerat liv på de välskötta och välbesökta krocketbanorna i USA.

Motståndaren var vår president för USCA, det amerikanska förbundet, Dick Bracket, en av Amerikas bästa spelare.

Han spelade helt briljant kamikazekrocket med 100 procent framgång fram till en ödesdiger missad roquet framför 4-back. Mitt klot var i närheten och för samma wicket, i mitt fall nummer tre.

Efter kreativt break-byggande efter AC-rules mönster, kunde jag ta mitt klot till rover och sätta upp ett så kallat killer leave för motspelarens andra klot.

Dick missade sin chans att skjuta in från cirka 30 meter och jag kunde ta även detta break till rover och pegga ut.

Tack min nya mallet, tack mitt nya grepp – att storleken kan ha sån betydelse!

Idrott, krocket och kvinnor

AV VALTER LJUNG

DÅ MICK JAGGER GÄSTADE Sverige för en tid sedan kunde man se ett stort antal tonårsflickor stå i publiken och skrika hänfört.

Men när Krocket-SM i Frödinge genomfördes i mitten av juli förekom inga som helst yttringar av det slaget, trots att merparten av spelarna var väsentligt yngre än Mick Jagger.

Bör man därav dra slutsatsen att krocket inte är en sexig sport?

Sannolikt kräver den tesen stöd av en mer omfattande undersökning för att vinna giltighet. En enkel jämförelse mellan krocket och Rolling Stones räcker inte långt.

Dessutom är det ju faktiskt på det viset att krocketsporten sällan lockar några åskådarmassor överhuvudtaget. Så att påstå att förklaringen till det är att krocket lider brist på erotiska locktoner, är tills vidare lika sant som den oprövade teorin att spelet som sådant saknar publik dragningskraft.

Vill man utgå från en sanning när man reflekterar över kvinnans förhållande till krocket, är det lämpligare att basera tankearbetet på det faktum att antalet feminina utövare är försvinnande få.

Bland deltagarna i årets SM var exempelvis endast en av kvinnligt kön, vilket i och för sig var en rejäl ökning jämfört med tidigare år.

ETT SM I KROCKET lockar historiskt sett väldigt få kvinnor. Det är naturligtvis därför Björn Laessker ger följande rekommendation i sin manual för hur man på bästa sätt genomför arrangemanget:

”/…/ underlätta för damer att vara med och spela.”

Men varför skulle det vara viktigt att också kvinnor deltar? Är det så särskilt klokt att tvinga dem till banan om det förhåller sig så att de äger ett inbyggt motstånd mot aktiviteten i fråga?

Studerar man idrottens allmänna historia står det genast klart att den i huvudsak är en rent manlig angelägenhet.

Det är i alla fall Pernilla Carlssons utgångspunkt i hennes beteendeveten-

FOTO JOHNNY MITCHELL

Donna Dixon, en amerikansk utövare av krocket. I USA är kvinnliga krocketspelare en mycket vanlig syn, så icke i Sverige.

FOTO JOHNNY MITCHELL

Anne Corso, ännu en kvinnlig representant för den amerikanska krocketsporten.

skapliga uppsats *Tjejer och skolidrott* (2002). Fast i och för sig kan hon konstatera att kvinnor idrottat lika länge som männen.

I GRAVKAMRAR I Beni Hasun i Egypten har man exempelvis sett avbildade bollspel där deltagarna enbart är kvinnor. De egyptiska hovdamerna hade dessutom för vana att ägna sig åt akrobatisk dans.

Och i Sparta kan Pernilla Carlsson spåra särskilda tävlingar för kvinnor, vilka genomfördes till gudinnan Heras ära. Grenarna var löpning och brottning.

Tydligen var den fysiska styrkan grunden för att utöva makt i Grekland. När så kvinnornas inflytande minskade i den antika världen, yttrade det sig i att de kvinnliga tävlingarna upphörde.

Också i det fornnordiska samhället finner Pernilla Carlsson ett samband mellan makt och fysisk styrka. Kvinnorna förväntades kunna ta över mannens roll om han stupade i strid, i synnerhet för att försvara familjens hus.

Men även om spår av kvinnligt tävlande går att finna lite varstans i historien, var idrotten fram till 1900-talets början i huvudsak något som bara vissa samhällsmedborgare ägnade sig åt.

Förändringarna kom enligt Pernilla Carlsson först vid sekelskiftet när olika folkrörelser etablerades och vanan att bilda idrottsföreningar blev vanlig.

Kvinnorna deltog dock bara i några få idrotter och ägnade sig allra minst åt elitidrotten, medan män i huvudsak kom igång med friidrott, fotboll, skidor och gymnastik.

Det allmänna opinionsläget var sådant att man såg det som olämpligt att kvinnor skulle idrotta. Rädslan för att träningen kunde leda till att kvinnor skulle börja likna män var stor, samt att deras mens skulle upphöra.

Dessutom levde föreställningen att slag mot bröstet kunde ge cancer kvar långt in på senare delen av 1900-talet. Först under 1970-talet påbörjades vederhäftig vetenskaplig forskning på kvinnor och deras träning.

Alla medicinska undersökningar rörande sport hade tidigare gjorts på vuxna män. Under tidigt 1900-tal hade man till exempel slagit fast att idrott för kvinnor möjligen kunde accepteras om de höll sig till sporter som stämde överens med egenskaper som betraktades som kvinnliga.

Mjukhet, skönhet och det kvinnliga psyket tyckte man kunde utvecklas genom till exempel gymnastik, konståkning och simning, skriver Pernilla Carlsson.

VAD SOM GÖR HENNES uppsats särskilt intressant för Krocketsverige, är det avsnitt där hon befattar sig med den utveckling som kom igång under 1800-talets senare del.

De första stora kvinnliga tävlingarna genomfördes nämligen i krocket!

Om denna pionjärernas tid oftare lyfts fram i ljuset, kan det förhoppningsvis inspirera dagens svenska kvinnor att fatta klubban.

Krocketbanans vackert färgade klot bör sannerligen betraktas som lockande och livgivande frukter – ämnade för långt fler människor än dem som råkar vara av manligt kön.

Det svänger om krocket

AV MATS PALMQUIST

WELCOME CROQUETEERS

TEXT & MUSIK: Tomas Rintala
www.croquet.nu

VÄLKOMNA TILL MÄSTERSKAPET är det tydliga budskapet här och att man ska vara försiktig. Det går liksom inte att missa.

Rintala följer en tydlig svensk tradition när det gäller mästerskapslåtar. Liksom E-Types *Campione* och Markoolios *Mera mål* undviker han nogsamt att använda andra instrument än datorn och dess syntetiserade ljud. Och precis som dem har han stannat i den musikaliska utvecklingen någonstans på 1980-talet. Tankarna går även till en gammal landsplåga från det tidiga 70-talet – Popcorn, om ni minns den.

Det blippar och dunkar och låten är om inte trallvänlig så åtminstone häftig i betydelsen att den klistrar sig fast i huvudet. Och då är väl målet nått, eller hur?

VI ÄR GIMÅT KROCKET BANDITS

TEXT: Superblixten & Fat Pat
MUSIK: Superblixten
www.g-k-b.com

UNDERBART ÄR KORT. Den här slagdängan klockar in på exakt 41 sekunder. Vem har sagt att man måste dra ut på plågan. Unisont och falskt så det skriker om det. Vad gör väl det? Gimåt Krocket Bandits har säkerligen förlyssnat sig på den gamla fina gruppen Grus i Dojjan. Samma härliga inställning till musiken: Hellre än bra och slarvigt men kul.

Med tydligare frasering hade man dessutom hört vad de sjunger. Men vad sjutton spelar det för roll, det svänger ju.

FOTO MATTIAS LINDSTRÖM

Gimåt Krocket Bandits hojtar in sin slagdänga.

ALLE SPILLER KROCKET

TEXT & MUSIK: The Krockets
www.krocketfestivalen.no

JAG HAR INGEN ANING om hur bra The Krockets är på krocketplanen, men musikaliskt spelar man i elitserien. Här är det en pang-på-rödbetan-klockren krockethit. *Alle spiller krocket* är en folkrockrökare rakt i krysset. Det svänger underbart, det är briljant gitarrspel och strålande stämsång och dessutom ett intelligent jazzigt mellanspel. Här handlar det om proffs.

Texten är ett mästerverk i krocketgenren. Visst är det roligare att spela krocket än att fiska, även om man är norrman.

Alle spiller krocket har alla förutsättningar att bli det örhänge som krocketsporten behöver för att nå ut till den stora grå oupplysta massan som ännu inte har förstått spelets raffinemang. Jag vill höra mer! Jag tror jag spelar den en gång till. Och en till…

En krocketspelares dagbok

AV LARS-INGE NILSSON

9 juli

Vad tränar man för – eller rättare sagt: vad betyder den meningen? Efter den senaste tidens intensiva sysslande med Elke Erbs dikter (någon av hennes böcker har till och med brukat vara med i plastkassen där krocketklubban och andra för spelet nödvändiga ting transporteras, så också i kväll) gör sig raden i Kastanienallee påmind: ”När säger en sats vad den säger?” Med andra ord, säger den ”vad tränar man inför” eller ”varför tränar man”? Tränar jag t.ex. inför SM eller vill jag med denna fråga som suckande dyker upp i skallen uttrycka ett tvivel på det förnuftiga i att överhuvudtaget ägna sig åt något som kallas träning? Eftersom träning i det här fallet betyder träningsmatcher eller spel, inte några mekaniska slagövningar kunde jag lika gärna fråga mig: vad spelar man för? Och i så fall låta också den frågan ha sina två betydelser. Eftersom jag lär ha omvandlat frågan ”va ä de för nåt” till ”vaffe ä de nåt” (i en tid då jag knappast hade kunnat hålla i en krocketklubba) kan jag lämpligen låta frågan betyda vad den nu helst vill betyda. Och låta bli svaren eftersom de samtliga blir fel. Jag tränar inte inför SM eller någon annan tävling, det är ett alldeles för instrumentellt tänkande. Jag tränar inte heller bara för träningens skull, det låter alldeles för flåshurtigt. Nej, vaffe ä de nåt?

Att utså split på krocketbanan är i och för sig vackert, det kan leda till att motspelarna koncentrerar sig på fel saker. Men jag tänker nu på slaget som råkar heta på ett sätt som har stavningen gemensam med detta. Varför finns det bara denna engelska terminologi att tillgå, det låter alltid så löjligt när en spelare vid dubbelspel instrueras ”gör en rush”, ett slag och en instruktion som används så ofta att det blir ett mångdubbelt väsande runt banan. När någon ska göra en roll eller en split blir det inte mycket bättre. Den engelska importen är visserligen nödvändig i andra krocketsammanhang, t.ex. när det gäller krocketlitteratur. Bill Lamb säger att om man lärt sig behärska en split kommer man att finna slaget extremt användbart, samtidigt som han hävdar att det är ett slag som bara ska användas när det är absolut nödvändigt. Möjligen finns här en lockelse: att öva och öva på ett slag för att inte använda det. Men

FOTO PETER GRÖNBORG

Janne Högrell, en spelare som alltid tycks hitta en extra lösning. Hamnar inte klotet exakt där han ser ut att ha tänkt sig det har han hela tiden ett fullgott alternativ. Kan man öva på sådant?

övningar blir lite i stil med det som citeras av Steve Boga, de ord som sägs av Rhys Davis: ”Om du inte har en full roll eller en pass roll kommer du att förlora. När jag började brukade jag gå ut och slå två- eller trehundra full rolls om dagen, varje dag i sex månader.” Det är bara att pinna sig tillbaka till utgångspunkten: vad tränar man för? Vaffe ä de nåt?

Den frågan får inte någon lösning denna kväll, som blir en otrolig pinningarnas kväll. Klot efter klot tar vägen mot fotkäppen. Värst är som vanligt Peter Jonsson: en excentrisk precision i alla sådana slag från 15 meters håll eller mera. Skulle man basera en teori på Janne Högrells förmåga att alltid hitta en extra lösning? I kväll ser det ut som ett formulerande av en krocketlag när man ser honom passera båge efter båge i samma spelomgång. Hamnar inte klotet exakt där han ser ut att ha tänkt sig det har han hela tiden ett fullgott alternativ. Det hela verkar högst tilltalande i all sin omöjlighet: att låta det rätta slaget vara det som inte är det rätta. Kan man öva på sådant?

10 juli

SM-generalen Micce Rylander säger något klokt i en intervju: det är inte huvudbonaden som avgör hur det går i ett krocketparti. Därför lägger jag inte ner någon större tankemöda på vad jag ska välja att sätta på skallen. Just nu är vädret lovande även om SMHI lovat annat, alltså tycks valet självklart. Det väsentliga med att ha något på huvudet är att man har något som avskärmar och därför inte frestas att se upp från klotet vid själva slaget, därutöver är det viktiga att både hålla huvudet varmt och hålla det kallt. Det går förstås att ordna på ett antal sätt som alla förutsätter att huvudet är med.

Det är nu inte säkert att den detaljen löstes vid packningen, å andra sidan kan inte huvudet packas ner utan måste medföras på den plats där det befinner sig. Men jag borde kanske ha med mig det exemplar av Wodehousesällskapets årsbok Jeeves som anlände med posten idag?

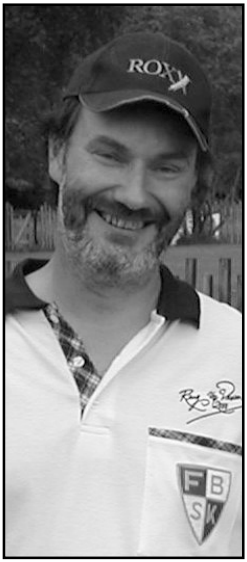

FOTO PETER GRÖNBORG

SM-generalen Micce Rylander. Han har lanserat teorin att det inte är huvudbonaden som avgör hur det går i ett krocketparti. Under SM, varifrån bilden är hämtad, höll han sig dock konsekvent till keps.

Anknytningen mellan Wodehouse och krocket kunde ha varit större, nu ägnade han sig åt golfhistorier i stället. Men det finns en underström i texterna som säger mig att det hela kunde ha sett väsentligen annorlunda ut. Kan man å andra sidan inte hävda att poängen hos Wodehouse är att det inte kan se väsentligen annorlunda ut, trots alla otroliga förvecklingar är det en helt statisk värld? Jovisst, om man så vill. Det jag nu får för mig att jag missat i packningen är det för varje krocketspelare oundgängliga verktyget pennan, som jag till sist finner instoppad i innerfickan.

Vägen till Frödinge är kantad av goda föresatser – nej, så illa är det inte. Men Ingemar Rosberg, Tomas Torstensson och jag ägnar en stor del av bilresan åt taktiska resonemang som är alltför djupsinniga för att man skulle kunna fästa dem på papperet. Kanske är det detta som gör att vi hamnar på fel avtagsväg (jo, förhållandet mellan teknik och taktik är också sådant att man lätt kommer vilse, inte minst om man låter taktiken springa alltför långt i förväg) och får se en del granar från båda hållen innan vi hamnar rätt? Krocket är ju nu en gång sådant att omvägar kan vara ofrånkomliga medan genvägar aldrig leder rätt på målet.

Det första vi ser i Frödinge är Thomas Lindqvist som bär omkring på det synliga beviset på att hans uppfinningsrikedom inte hade minskat sedan han lämnade Borås för tillvaron i Lycksele: den klubba med utbytbara blyvikter som redan förra sommaren existerade som vision. Testandet av denna då vi går ut för att undersöka banornas beskaffenhet blir alltför kortvarigt för att man ska våga dra några slutsatser om utgången av morgondagens tävlingar.

Knotten i Frödinge är ungefär som knotten i Borås.

11 juli

Tidig morgon och en stilla rök på trappan till Frödinge bygdegård, över gårdsplanen trippar och traskar en sädesärla. Det ska vara ett tecken när man ser den första sädesärlan på året och om man då inte ser den ur fel vinkel, bakifrån. För gör det man det betyder det dålig skörd eller kanske något ännu värre, om man ser den framifrån ska det i varje fall innebära att skörden blir bra. Denna ser jag snett framifrån och det skulle då innebära en god poängskörd i dagens spel – fast det är ju faktiskt inte den första sädesärlan för året och dessutom kan man betvivla att det som gäller för brukandet av jorden också gäller för brukandet av krocketklubba. Om nu alla som ska spela idag hade suttit samtidigt på denna trappa hade de varit mottagare av samma tecken – vilket hade lett till ett orimligt resultat.

Nej, inte fåglarna bekymrar sig naturen om att ge tecken åt krocketspelare. I så fall skulle denna sädesärla ha ägnat sig åt dubbelspel genom att fixa lottningen så att jag och Ingemar Rosberg i dubbelspelets andra omgång mötte Jan-Åke Lundberg och Leif Palmqvist. Inte ens en sädesärla eller en av hackande omtöcknad spillkråka skulle spilla någon möda på att spekulera i vinst över dessa spelare. Kunde man anklaga fågeln för bedrägeri och dessa falska löften skulle den – om den nu alls besvärade sig med att svara – lätt kunna säga: enfaldiga människa, varför skulle du inbilla dig att tecknet gäller just idag, det kanske avser ett helt annat tillfälle? Och vem har sagt något om krocket?

12 juli

Finns det något särskilt drag som är utmärkande för en krocketspelare, någon tydlig egenskap eller något kännetecken som gör att man för den icke krocketspelande delen av omvärlden framstår som en sådan? Vid en promenad till handelsboden inregistrerar jag några kommentarer från folk som sitter på bänken utanför: ”det är en krocketspelare” är en replik som är tydligt förnimbar bland dessa ord och jag tycker mig märka att ett tämligen initierat utbyte

kring spelet därefter vidtar. Har Micce Rylander så till den grad etablerat krocket i den lokala befolkningens medvetande? tänker jag – efter att först ha fastnat i tanken: hur kan det synas att man spelar krocket? Om man inte bär på en krocketklubba, vilket jag nu för omväxlings skull inte gör.

Det finns något som gör det rimligt att misstänka att en sådan gemensam egenskap existerar. Hur skulle jag annars kunna uppfatta dessa krocketspelare som gamla bekanta? En del har jag träffat vid två tidigare SM, andra först nu. Och egentligen vet jag inte ett dugg om de flesta annat än att de spelar krocket.

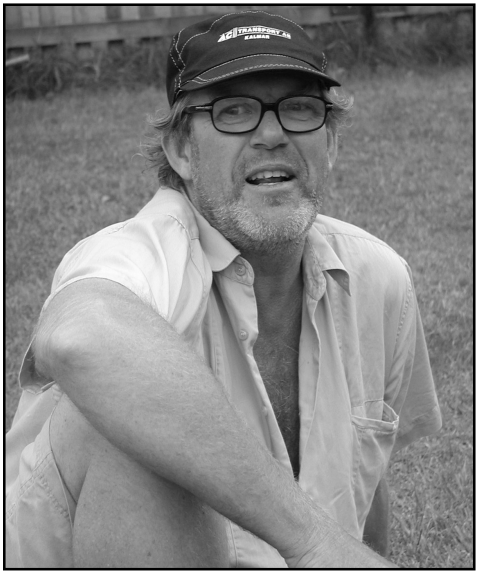

FOTO PETER GRÖNBORG

Jan Lund, en profil från kalmarklubben Tallhagens KK. Men det finns ingen klubba i hans närhet. Hur kan vi då veta att han är en krocketspelare? Finns det något särskilt drag som är utmärkande för en utövare av krocket?

Senare, när jag berättar om upplevelserna under denna utflykt och undrar vad det kan vara som leder till diagnosen krocketspelare, får jag förklaringen: alla som bor i Frödinge vet vilka som hör hemma där och kommer det någon utifrån kan det bara vara frågan om två eller tre kategorier. Antingen är det krocketspelare eller är det tyska bilturister som stannar och frågar om vägen eller är det bärplockare som har kommit vilse – och eftersom jag inte kom i bil och eftersom det inte är bärsäsong finns det bara en rimlig slutsats: det är en krocketspelare. Det låter bestickande och logiskt, men tänker man efter lite upptäcker man raskt luckorna i det resonemanget.

Strunt samma, vad det än kan vara för några kännetecken om det nu finns några sådana: några timmar senare skulle jag säga att jag mer uppvisar de egenskaper som skulle finnas hos en genomblöt fågelskrämma när jag står i det cnvisa regnandet och tittar på den båge där klotet egentligen skulle ha passerat. Jag spelade sist, det var sista omgången, jag låg sist – och kunde i detta läge ha vänt på hela partiet. Efter att på hemvägen ha passerat andra bågen

efter huvudkäppen har jag tre klot att gå efter i nedre hörnet och måste träffa på detta håll. Det fungerar, croqueringen som ska ta mig fram till en möjlig rush på nästa klot går mindre bra, croqueringen av detta klot placerar i sin tur mitt klot lite för långt ifrån bågen – och passerar jag denna båge är jag delad tvåa och har goda chanser att komma i läge för en genomgång av kronan, i så fall bör vinsten vara klar (det visar sig senare att det hade räckt om jag passerat denna båge för att komma till semifinal). Det självklara inträffar att när jag väl ska slå till klotet får jag en sagolik snedträff. Först ett slag som träffar på 17 meters håll eller vad det nu kan vara, sedan en snedträff som jag aldrig tidigare åstadkommit maken till – och jag har ändå gjort en hel del sådana. Kombinationen verkar inte rättvis.

Som om det nu skulle finnas rättvisa i krocket. Eller det kanske det gör – när allt kommer omkring spelade jag inte sämre i detta tredje parti än i de tidigare, spelet var uruselt redan då. Att jag vann det första, kom två i det andra får då en balanserande rättvisa i att jag kommer sist i detta. Men inte hjälper den tanken något.

13 juli

Om SM är krocketsäsongens höjdpunkt känns det konstigt att vara tillbaka i Borås och tänka sig att nu är det dags att dala i tre månader. ”Jag ser på sommarens klocka att hälften av timmarna flytt”, som det heter hos Emily Dickinson:

”Den andra halvan av glädjen
är kortare ändå.
I skämtet sveps den sanning som
jag inte vågar förstå.”

Också den grönaste av sommargräsmattor är full av osynliga gula höstlöv. Måste man för den sakens skull kratta dem med en krocketklubba? Eller spela som en kratta. Krattar man för övrigt löv eller räfsar man?

14 juli

Om det nu var så att SM var krocketsäsongens höjdpunkt och om det var så att all träning och allt spel var inriktat efter detta skulle man anse att det nya krocketåret började dagen efter SM, med inriktning på nästa mästerskap. Eftersom patafysikerna har sin egen kalender borde det inte vara omöjligt att konstruera en sådan också för krocketspelare. Fast vad den skulle basera sig på och ha som utgångspunkt är svårare att veta. Om man skulle räkna de svarta månaderna då inget spel kan förekomma som en enda lång tidsperiod och säga att vi den 1 februari räknar med att vi befinner oss i dag 90 i krocketfrånvarons

månad (som gärna bör ha ett bättre namn) skulle det redan geografiskt bli ett föremål för relativiseringar. Det skulle kunna finnas skäl för krocketspelare att överta den patafysiska tideräkningen – om man inte föredrar den mer extrema varianten och säger envar sin egen kalender.

För spelkalendern tycks i varje fall årets SM ha medfört ett avbräck: träningen på onsdag blir inställd i brist på spelare. Vilket är svårast att tänka sig: ett krocketparti genomfört av spelare utan klubbor, klot och bågar eller ett krocketparti utan spelare? Ingetdera är perfekt, men kan man då säga att det ena är mer icke-perfekt än det andra? Grader av perfektion borde nog inte kunna vara möjliga. I Chestertons novell om krocket handlar det om något annat, även om han satt titeln på det sättet: ett perfekt spel. Dessa lättköpta paradoxer kan man egentligen bli rätt trött på, precis som krocketspelaren hos Chesterton när han tröttnar på krocket därför att han (spelaren, alltså) inte kan prestera ett perfekt spel. Novellens poäng blir då: ett spel som man kan spela perfekt är inte ett spel.

Därför skulle krocket vara det perfekta spelet. Det är bara så tjatigt att alltid vara den som får bevisa det. Men om jag då skulle tänka i vidare banor och inte tillämpa den vanliga självupptagenheten som innebär att jag sällan kan inleda en mening med jag får man ju faktiskt konstatera att denna bevisföring gäller för flertalet. Tränar man och spelar man då för en övning i att förlora – och skulle det vara detta som är det gemensamma? Också detta är på många sätt tveksamt för att inte säga tvivelaktigt. Och inte ens jag skulle våga hävda krocketen som ett sätt att vara tvivelaktig.

FOTO ARKIV

Gräsmattan ligger tom och öde. Men vilket är svårast att tänka sig: ett krocketparti genomfört av spelare utan klubbor, klot och bågar eller ett krocketparti utan spelare?

Krocket-EM på Jersey 2003

AV THOMAS C ERICSSON

SVERIGE HAR UNDER NÅGRA ÅR varit medlem i de båda internationella organisationerna W.C.F. (World Croquet Federation) och F.E.C. (Fédération Européenne de Croquet) som arrangerar VM respektive EM. I år var det dags för Sverige att mäta sina krocketkunskaper med internationellt motstånd.

Vid årets SM-turnering i Frödinge dominerade Jan-Åke Lundberg från Tallhagens KK (Kalmar) tävlingarna. Han lyckades med bedriften att vinna en trippel (svensk och engelsk dubbel samt engelsk singel). Landslagsledningen behövde inga längre överläggningar för att nominera Sveriges första landslag, som utöver J-Å Lundberg bestod av förbundskaptenen Thomas C Ericsson.

Resan till Jersey var en lång och händelserik bilfärd i Lundbergs vita Volvo 240. I den franska hamnstaden St. Malo skulle landslaget ta färjan över till Jersey, som tillhör de brittiska kanalöarna. Där inträffade ”the passport incident”, en händelse som satte sina spår i J-Å Lundbergs gamla fotbollsknä. Detaljerna kring denna incident kommer säkert att låta tala om sig vid nästa års SM-bankett.

SPELARNA. Årets EM hade samlat ett av de starkaste startfälten på många år. Bland favoriterna märktes förra årets vinnare och hemmasonen Mattew Burrow (Jersey), Stephen Mulliner (sexfaldig EM-vinnare från England) och inte minst ”världens bäste krocketspelare” Robert Fulford (England).

I det övriga startfältet fanns en hel del rutin och flera av dem som erövrat framskjutna positioner i EM och andra internationella tävlingar. Alla tolv medlemsländer i F.E.C. var representerade på Jersey. Ett par länder hade fler spelare med tack vare kval och särskilda friplatser, vilket bland annat gällde arrangören Jersey.

Spelarna var: Paolo de Petra (Italien), Peter Payne (Schweitz), Bruno Hess (Tyskland), Jean-Yves Guermont (Frankrike), Simon Williams (Irland), Giampietro Donati (Italien), Philip Archer (Guernsey), Jonathan Kirby (Skottland), Tony Mrozinski (Wales), Fernando de Ansorena (Spanien), Kevin Wells (Isle of Man), John Taylor (Jersey), Jonathan Lamb (Belgien), Sarah Burrow (Jer-

sey), Edoardo Lualdi (Italien), Andres Alvarez-Sala (Spanien) plus EM-debutanten Jan-Åke Lundberg.

KROCKETBANORNA. Jersey Croquet Club har stått som värd för Krocket-EM inte mindre än sju gånger sedan starten 1993. Detta beror på att de fyra krocketbanorna är av utomordentligt god kvalitet.

De som spelade VM tidigare i år hävdade att Jerseys banor tillhör de bästa i Europa! Gräset sköttes perfekt och klipptes varje morgon. Det var så kort att det inte ens gick att mäta dess längd!

Solen och värmen under EM gjorde banorna extra snabba och det tog ett tag för oss vildvuxna nordbor att komma underfund med underlaget. Det gällde att hålla igen så mycket som möjligt i slagen. Tog man i för mycket for kloten över hela banan.

Arrangörsföreningen Jersey CC hade också en väl fungerande organisation som dukade upp kaffe, thé, mat och andra mycket välsmakande förnödenheter.

TÄVLINGEN. De 20 spelarna var indelade i fyra grupper där alla mötte alla. För att få så jämna grupper som möjligt hade man tagit hänsyn till spelarnas handikapp och ranking, så att inte alla de bästa spelarna skulle hamna i samma grupp.

Efter gruppspelet gick de fyra främsta vidare till kvartsfinal medan de övriga spelarna hamnade i ”the Plate” som är en slags uppsamlingsturnering.

I kvartsfinalerna praktiserades också en seedning så att de bästa spelarna mötte spelare med högre ranking. Förlorarna i kvartsfinalerna fortsatte att spela i ”the Plate”.

Speltiden för alla matcher var maximerad till två timmar. Två matcher pågick på varje bana och om det var så att kloten korsade eller påverkade varandra så markerades de tills faran var över.

Vid oklarheter rörande reglerna, eller vid kritiska situationer av annat slag, tillkallades någon av de spelare som också utgjorde ”regelkommissionen”, på samma sätt som vid SM.

REGLERNA. EM i Association Croquet spelas enligt reglerna för ”advanced croquet” vilket skiljer sig en aning från de regler för ”short croquet” som vi använt vid de senaste SM-turneringarna.

Spelplanen är en fullskalig krocketbana (35 x 28 yards = 32 x 25,6 meter). Man går två varv runt banan.

Efter båge 6 går man igenom bågarna i ett vänstervarv. Efter att ena spelaren gjort båge 7 (”1st back”) får motståndaren göra ett ”lyft” och spela något

FOTO: JERSEY CROQUET CLUB

Stephen Mulliner från England. Han vann EM 2003, en tävling han vunnit sex gånger tidigare.

av sina klot från startlinjerna (”baulk-line”). Samma sak gäller efter båge 10 (”4th back”).

Gör den ena spelaren båda dessa bågar i samma runda får motståndaren möjlighet till ”a chance”. Han får då ta något av sina klot och lägga intill vilket som helst av de andra kloten på banan.

Dessa regler skall göra spelet lite mer spännande och förhindra att en spelare går ut alldeles för enkelt.

De flesta spelare under EM valde att stanna innan de gjort både båge 6 och 10 och undvek därmed att ge motståndaren fördelen av ”a chance”.

Innan motståndaren skulle göra sitt lyft placerades dennes två klot nästan alltid i motsatt hörn (ej vid baulk-line). De egna kloten lades upp vid pinnen så att de skulle vara svåra att få träff på.

MATCHERNA. Jan-Åke Lundberg hade lite otur med lottningen och fick två tidigare mästare i sin grupp; Stephen Mulliner (England) och Simon Williams (Irland).

Mulliner (England) – Lundberg 26–0

Jan-Åke mötte redan i första matchen Mulliner, som vunnit EM sex gånger, och fick en uppvisning som hette duga. På mindre än en halvtimme hade Mulliner gått runt banan med sina klot och peggat ut. Han gör bland annat en ”triple peel”, vilket innebär att han med sitt förstaklot slår andraklotet genom de tre sista bågarna och peggar ut. Jan-Åke får endast slå ett par slag.

Archer (Guernsey) – Lundberg 26–7

Philip Archer kommer från grannön Guernsey och spelar ganska jämnt med Lundberg. Archer är dock lite mer erfaren och taktisk och låter aldrig Jan-Åke komma in i matchen på allvar. Det dröjer en halvtimme innan han passerar första bågen. Jan-Åkes knä blir alltmer svullet och i brist på landslagsläkare serverar förbundskaptenen smärtstillande kaffe.

Donati (Italien) – Lundberg 15–7

I sin tredje match mötte Jan-Åke italienaren Donati. Jan-Åke tog en tidig ledning i matchen och under normala omständigheter hade nog Jan-Åke vunnit mot honom. Efter halva speltiden var han fortfarande i ledning, och italienaren blev allt mer nevös. Men till slut fick han mer rytm i spelet och gör 4–5 bågar per runda. Jan-Åke haltar omkring på banan och har allt svårare att få precision i slagen.

Williams (Irland) – Lundberg 26–5

I den avslutande gruppspelsmatchen var det dags att möta ännu en tidigare mästare, Simon Williams från den Irländska Republiken. Williams var redan klar för kvartsfinal och spelade ganska okoncentrerat. Jan-Åke har nu lärt känna det snabba underlaget och den annorlunda taktiken, men varvar fortfarande bra slag med rejäla missar.

Efter fredagens fyra matcher hade Jan-Åkes knä blivit så svullet att han väljer att avstå lördagens matcher i ”uppsamlingstävlingen” the Plate. För-

FOTO: JERSEY CROQUET CLUB

Det uppdrag Jan-Åke Lundberg hade från förbundsledningen var att försöka spela jämnt med några av spelarna, vilket gick över förväntan. Hade han inte skadat knät talar det mesta för att han kunde ha vunnit en match.

bundskaptenen Ericsson tar sitt ansvar och går in i tävlingen och spelar tre matcher.

Turner (Jersey) – Ericsson 21–16

I sin EM-debut ställdes Ericsson mot den rutinerade hemmaspelaren John Turner. Matchen var inledningsvis ganska jämn, mest beroende på att den äldre gentlemannen ”bjöd in” motståndaren genom små artiga missar.

Guermont (Frankrike) – Ericsson 16–5

Nästa motståndare var lite mindre rutinerad. Fransk krocket är nästan lika outvecklad som den svenska och stundtals var matchen ganska jämn. Båda spelarna varvade dåliga slag med mindre bra. Ericssons rush-slag var urusla. En ganska klar fransk seger.

Alvarez-Sala (Spanien) – Ericsson 26–1

I dagens sista match mötte Ericsson den blott 17-årige spanjoren Alvarez-Sala. Han var otroligt träffsäker och radade upp fantastiska 25-metersträffar. De få tillfällen Ericsson hade att komma in i matchen missade han, som vanligt.

Ericsson – Lundberg 16–13

Efter en dags vila hade Jan-Åkes knä blivit lite bättre och han kunde återinträda på krocketbanan. De båda svenska spelarna gjorde upp i en prestigefylld jumbofinal. Ingen av spelarna hade någon grundtaktik utan spelet var öppet och bjöd på många spektakulära slag. Förbundskaptenen såg här en möjlighet att sätta landslagspelaren på plats och radade upp enastående långkrockar. I en omgång gjorde han bland annat sju bågar, vilket fällde avgörandet i denna match.

SLUTINTRYCK. Sveriges första EM-deltagande blev en *mycket* positiv erfarenhet. Målsättningen var att vi skulle spela jämnt med ett par av de övriga nationerna, och det lyckades vi med.

Hade inte Jan-Åke fått problem med sitt knä kanske till och med en seger hade legat inom räckhåll. Med lite mer träning och matchspel kommer framförallt taktiken och tekniken att förbättras.

Därefter tror jag vi kan slå spelare från flera av de ”icke-brittiska” länderna, kanske redan om ett par år, exempelvis Tyskland, Frankrike, Italien med flera.

De har liksom Sverige inte så stor tillgång till ordentliga krocketbanor, utan spelar ofta på underlag liknande det vi har här.

Spelarna från de brittiska öarna har däremot en helt annan tradition att falla tillbaka på. De är mer eller mindre uppväxta på krocketbanorna.

Men får vi bara möjlighet att spela mer på riktiga krocketbanor kan deras försprång minskas. Inom tio år kanske europamästaren är svensk?!

FÖR MER INFORMATION: Jersey Croquet Clubs hemsida
http://user.itl.net/~mnl/jcc/index.html

Inget stoppar Lundberg

AV PETER GRÖNBORG

SOM NI SÄKERT VET är Jan-Åke Lundberg inte bara Sveriges bäste krocketspelare, utan också den mest hängivne.

Så när det härom veckan plötsligt gick upp för honom att han saknade pass när han skulle ta sig till EM-tävlingarna på Jersey, uppbådade han både mod och uppfinningsrikedom.

Han befann sig i det läget i närheten av båten, och det var bara 30 minuter kvar till avgång. Förbundskapten Thomas C Ericsson hade redan tagit sig ombord, med krocketklubborna och all övrig packning.

Och båda hade, efter idoga ansträngningar, gett upp allt hopp om att kunna beveka passkontrollörerna genom att väcka sympati och förståelse.

Alltså söker sig Jan-Åke till ett staket, beläget vid en någorlunda undanskymd position. Han klättrar över och hoppar ner mot asfalten – ett fall på cirka tre meter!

Språngmarschen mot båten avbryts dock i förtid av den observanta franska polisen. Jan-Åke grips, förses med handfängsel och förs till stränga förhör.

Väl där möter han dock en kvinnlig kontrollör som efter vissa diskussioner förbarmar sig över honom. Med hans körkort i handen ringer hon upp diverse konsulat och liknande myndigheter.

Detta arbete utfaller till Jan-Åkes fördel, som får möjlighet att resa över med nästa båt. Han når således Jersey bara en halvtimme efter att förbundskapten kommit fram. På detta vis inleddes SCF:s internationella äventyr.

Någon tycker kanske att det blev en tänkvärd och hyfsat underhållande historia av det hela, men till saken hör att Jan-Åkes hopp från tre meter gav honom problem med knät, vilket inverkade menligt på hans spel.

Detta om detta.

KROCKET
En kvartalstidskrift
ISSN 1651-0607
REDAKTÖR: Peter Grönborg
TELEFON: 033-41 25 12
MOBIL:0707-29 62 33
E-POST: Krocket@passus.net
NÄTPLATS: www.passus.net/krocket

REDAKTION: Lars-Inge Nilsson, Jan Johannesson
ANSVARIG UTGIVARE: Lars-Inge Nilsson
GRAFISK FORM: Mats Palmquist
ÄGARE: Passus
ADRESS: Krocket, Box 134, 503 07 Borås
POSTGIRO: 152 68 94-9
PRENUMERATION: 100:- (enskilda), 150:- (företag och institutioner)

REFERENSGRUPP:
Thomas C. Ericsson, Vimmerby
070-680 75 04
Simon Carlsson, Göteborg
031-12 80 31
Janne Högrell, Borås
033-22 83 83
Jan-Åke Lundberg, Kalmar
0480-216 73
Urban Magnusson, Särö
0730-21 49 73
Ingmar Tönnby, Stockholm
08-663 65 07
Tomas Lindqvist, Lycksele
0705-19 56 71

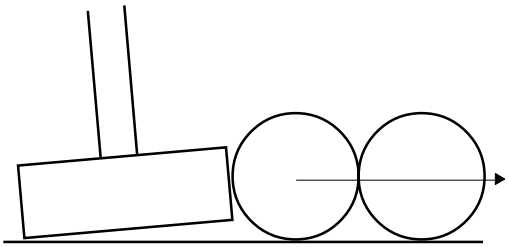

Språngmarschen mot båten avbryts dock i förtid av den observanta franska polisen. Jan-Åke grips, förses med handfängsel och förs till stränga förhör.

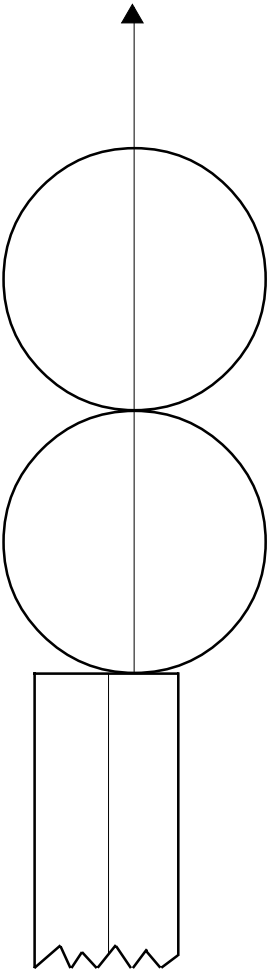

Lösnummer 60 kr